

Scris de andrei.marga pe 23 noiembrie 2019, 15:19

Li las lui Andrei Plesu “metafizica” rasuflata!

Pe scena publica este, cum vedem bine, o “metafizica” rasuflata, care trece, in sustinerile ei, peste fapte, ori de unde ar veni (cunoastere comuna, experiente umane, stiinte etc.). Dar este si efortul unora de a construi, sau reconstrui informat metafizica la nivelul experientelor si cunostintelor de azi.

Cu toata pretuirea pentru acestia din urma, nu ma numar printre ei din motivul simplu ca, din multe ratiuni, pe care nu le detaliez aici, sunt deocamdata in gandirea postmetafizica. De aceea, faptul ca Andrei Plesu (in “Dilema veche” 21 noiembrie 2019) ma socoteste “metafizician fin, ardelean”, nu ma atinge in nici un fel, caci el vorbeste neinforma si imprecis, ca de obicei. Asa cum spunea un profesor german care l-a ascultat, “este sarmant, dar habar nu are despre ce vorbeste”.

Am publicat articolul “La bra cu Mussolini, Hitler & Company” (vez **Cotidianul**, 17 noiembrie 2019) nu ca articol de ocazie, ci ca un articol de constatare a unor fapte triste. Am si spus ca ma revolta sa vad ca dupa trei decenii de democratizare, reforme si europenizare, reperul tacit devin, la noi, tot mai vadit, anii treizeci. Caci, cel care citeste totusi precis ce se exprima in jur, isi pune irepresibil intrebarea: de unde vin, in fond, apelul la „miscarea” strazii ca substitut al partidelor parlamentare, socotirea religiei ca ceva ce nu obliga la nimic, chemarea la distrugerea social-democratiei, licitarea statului de drept in pofida drepturilor si libertatilor, folosirea stigmatizarii de persoane ca „argument”, eliminarea cu mijloace oculte a concurentilor, o seama de „tehnici” flagrant antidemocratice de exercitare a functiilor etc.? Daca Andrei Plesu are alt raspuns, sa o spuna. Sunt gata sa-l examinez. Eu am observat ca asemenea naravuri vin din texte rau famate ale unor insi pe care titlul articolului ii semnaleaza.

Tot ceea ce am evocat in acel articol sunt fapte. De altfel, datele esentiale le-am invocat si acum un an, iar acum aproape zece ani am atras atentia asupra derapajului pagubos din politica Controcenilor. Anume, o alimentare a directiei pe care Andrei Plesu a servit-o sarguincios, din aberatiile anilor treizeci. Nimeni nu a putut contesta observatiile mele.

Ceea ce am scris este punct cu punct exact! De altfel, imi pare rau ca trebuie sa o spun, caracterizarile persoanei – pe care Andrei Plesu vrea acum sa o apere si sa se stie ca o apara – anume, „diletant”, „promisiuni netinute”, „pasivitate”, „avere din surse nelamurite”, „influenta ale Securitatii”, „statism sau lipsa de idei in politica externa”, sunt citate din presa germana de prim plan. il invit pe Andrei Plesu sa-si incerce puterile cu cateva dintre aceste fapte. Nu are cum sa le rastoarne daca discuta precis.

Asociatii – deloc crase, cum spune Andrei Plesu cu manie vadit antiproletara – ale aberatiilor, inclusiv „prezidentiale”, se pot face multe. Am semnalat doar cateva dintre ele, care sunt fapte la

indemana. Daca este nevoie, se poate intra in detalii istorice certe, in orice directie.

Interpretarea pe care Andrei Plesu o da expresiei „dialogul religiilor” si atacul lui teatral nu ma ating nici atat. Este tot o parere a lui, de care iau act, dar care nu rezista nicidecum (vezi Florin Marcu, **Noul dictionar de neologisme**

, Editura Academiei Romane, Bucuresti, 1997). Daca ar fi onest si ar fi citit in domeniu, cunoscutul vorbaret fara grija exactitatii ar sti ca nu sunt creatorul termenului „dialog” in acceptiunea pe care am folosit-o in cartea mea **Religia in era globalizarii** (Editura Academiei Romane, Bucuresti, 2020), la care se refera. imi pare rau, l-au folosit altii inaintea mea, unii chiar sub nasul lui Andrei Plesu, ca om in trecere prin teme. Acceptiunea pe care i-am dat-o acestui termen este cea corecta si practicata national si international.

Ce mai ramane din replica lui Andrei Plesu este doar o fortare a cuvintelor. Nu este nici o legatura intre discutia despre reperele nefaste ale opiniilor cuiva si etnia sa. Nu este nicidecum ceva de genul stigmatul etnic. Nu are o asemenea treaba vreo legatura cu Holocaustul, decat in inchipuirea ratacita a lui Andrei Plesu.

Oricine vrea sa joace un rol public poate fi examinat si i se pot face observatii dincolo de orice consideratii etnice. Nu s-a discutat intr-o astfel de optica eronata si nimeni altcineva nu este vinovat daca pacientul duce lucrurile spre Mussolini, Hitler & Company, in loc sa le duca spre Thomas Mann, Adenauer, Helmut Schmidt sau Angela Merkel si alti democrati de prim plan ai epocii.

Iar daca Andrei Plesu resimte ca aducerea in discutie a reperelor din titlul articolului meu are legatura cu el, nu are decat sa-si lamureasca pozitia. Nu ma bucur ca ramane aservit unei linii „intelectuale” pe care orice om lucid o respinge, dar nu pot decat sa constat si aici cum stau lucrurile. Sa constat tot un fapt!

["http://www.andreimarga.eu"](http://www.andreimarga.eu)

ADRESA: <http://crct.ro/nvjv>